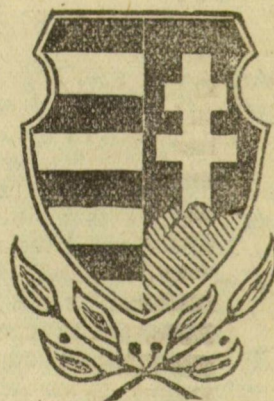

SZEGEDI NÉPLAP

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT SZEGEDI LAPJA

I. évfolyam, 22. szám

Ára: 50 fillér

Péntek, 1956. december 14.

A dolgozó osztályok ügye

Országunk és népünk történelme, vérszéles politikai és harci fordulatok után, végre egyenesbe tért. Az a kérdés, hogy nyílt fasiszta diktatúra lesz Magyarországon vagy munkáshatalom, eldőlt — visszavonhatatlanul és megfellebbezhetetlenül. Az ellenforradalom fegyveres csoportjai általános vereséget szenvedtek, s az itt-ott még létező, újabb fegyveres akciókra törekvő csoportok föld alá kényszerültek. Az ellenforradalmi front, ami külföldi támogatással és hazug politikával kiépült az országban, a volt horthysta tisztek, gyárosok és földbirtokosok vezénylete alatt, egyrészt mint fegyveres erő teljes vereséget szenvedett, másrészt elemeire hullott széjjel.

Tömegbázisait is elvesztette az ellenforradalom, mert bár hangzatos szövegekkel egy időre sokakat megtévesztett, tevékenységének és céljainak lényegét felismerte az ország népe. A dolgozó osztályok sohasem osztottak olyan törekvésekkel, amelyek a gyártól, a földtől és a szocialista hazában biztosítható szabadságtól fosztanak meg őket. A munkás sohasem fogadná vissza az üzemekbe a volt tulajdonosokat, s a paraszt, ha arra került volna sor, vasvillát fogott volna a földbirtokosok ellen. S mivel az elmúlt hetekben ország-világ előtt bebizonyosodott, hogy az ellenforradalmárok nem mást akarnak, mint az ország rendjének régi alapokra történő visszaállítását — becsületes magyar dolgozó ember nem vállal velük sem erkölcsi, sem politikai, sem nemzeti közösséget.

Egyszóval az ellenforradalom magára maradt. Azoknak a szemé és értelme is nyiladozik már, akiket egy ideig megtévesztettek ravasz taktikájukkal a többszörös országvesztők, mert amíg a házról és a függetlenségről volt szó, könnyebben félre lehetett vezetni az embereket, de amikor a gyárra, a földre, meg a bérházakra és régi tevékenységükről ismert, s régi tevékenységük alapján megutált egyes fasiszta pártok újjászervezésére került volna a sor, az ellenforradalom frontjához sodródott, hazug demagógiával odacsalogatott emberek is meghökkentek.

A szocializmus rendje azonban egy időben súlyos veszélybe került, mert későn jött ez az általános felismerés, annyira későn, hogy az ellenforradalmi hullám majdnem összezsugorodott a fejünk fölött.

Nos ez a felismerés ma is áll, s ma már több, mint bizonyosság. Ezt a felismerést nem elég konstatálni, mert nemcsak az elmúlt hetek, hanem a jelen történelmi napok is igazolják, hogy az ellenforradalmi erőktől való elfordulás egymagában csak gyengíti azokat, de végleges felszámolásukhoz nem járul hozzá.

Elszánt, véresen komoly harc folyt és folyik ebben az országban a szocialista és az ellenforradalmi erők között. De ez a harc nem egyedül a kommunizmus és az ellenforradalmárok ügye, hanem a munkásosztály, a dolgozó parasztság és a becsületes értelmiség ügye, a dolgozó osztályok ügye általában — a föld, a gyár, a munkáshatalom ügye. Ez a harc — bár kimenetele nem lehet kétséges — cselekvésre szólítja a dolgozó osztályokat. Mi sem könnyebb manapság, mint figyelni az eseményeket, a mérleg két nyelvénéket billenését. Ebben a harcban bele kell szólni azoknak is, akik korábban csak aggódtak, s ma is csak szemlélik a dolgok alakulását, azoknak is, akik eddig az ellenforradalmárok fenyegető hangoskodása miatt vonultak félre a politikától!

Már végérvényesen eldőlt, hogy Ma-

gyarországon csak munkás-paraszt hatalom állhat meg, s az építendő társadalmi forma csak a szocializmus lehet. Végérvényesen eldőlt, hogy azoknak, akiket a zavaros ellenforradalmi hullámok emeltek a közélet és a gazdasági élet polcaira, mint volt tőkéseket, horthysta tiszteket és hasonszörűeket — ki kell söprözni a gazdasági és közéletből. Hát megfér egymás mellett a tűz, és a víz? Hát megfér a munkásdiktatúra vezető posztjain az ellenforradalmár?

A jelenlegi helyzet, annak ellenére, hogy kiheverhetetlen csapásokat kapott az ellenforradalom, kissé felemás. Ha megkérdezzük a munkást, hogy támogatja-e osztálya hatalmát — igennel felel, de ha azt kérdezzük, hogy ilyen alapon miért nem kergeti ki a munkástanácsból az osztályától, osztálya érdekeitől, vágyaitól és gondolkodásától idegen elemeket, gyakran csak a vállát vonogatja.

A munkáshatalmat nem elég szavakkal támogatni. Az tény, hogy már most is széles aktív tömegek vannak a munkáshatalomnak, de az egész munkásosztály frontális támadására van szükség, ahhoz, hogy senkise gáncsolhassa ennek a hatalomnak a további erősödését.

Az ellenforradalmárok, miután a fegyvereket kiűzték a kezükből, a gondolatokban, a lelkekben, az emberekben és a gazdaságban rombolnak. Azt hangoztatják, hogy valami szektás restauráció készül, s ezzel akarják lebeszélni a munkásokat a munkás-paraszt kormány támogatásáról. Hát ép ésszel el lehet hinni, hogy Magyarországon a múlt hibáit és bűneit fel lehetne eleveníteni? És el lehet azt hinni, hogy ha valaki mégis ilyesmin törné a fejét, — ereje, tömege is lenne szándéka megvalósításához?

Nem! Szó sincs a múlt bűneinek és hibáinak visszaállításáról. Ellenben határozottan szó van a szocializmus és a munkáshatalom jogaiba helyezéséről, s ezen belül a dolgozó osztályok törvényes jogainak elismeréséről és a jogos követelések teljesítéséről.

Természetesen mindez idő kérdése. Ez az idő pedig akkor következhet be, amikor az egész ország élete — a politikai-, gazdasági- és közélet minden kis szövege az országos hatalom jellegének megfelelően munkás kezekben, dolgozó, szocializmust építő emberek kezében lesz.

Sok múlik azon, hogy meddig tudnak még bomlasztani a gazdaságban és a politikában az ellenforradalom elszánt mohikánjai, — és sok múlik azon, hogy mikor indul ellenük egy általános társadalmi offenzíva.

A munkáshatalom már ma is elég erős ahhoz, hogy velük szemben az erőszak, a kemény kéz politikáját eredményesen alkalmazza, de ez a harci folyamat aszerint rövidülhet meg, s a rend, a nyugalom, a zavartalan, föl-emelkedést szolgáló munka aszerint terelődhet végre normális mederbe, hogy azok az emberek, akik eddig csak szemlélődtek, most határozottan és aktívan beleszólnak ebbe a rendteremtő tevékenységbe.

Az ellenforradalmárok még fenyegetőznek, sőt több helyen, mivel erre jelenlegi beosztásuk módját ad, retorziókkal is élnek, de ettől már nem szabad megijednünk. A mérleg a mi oldalunkra billent, a hatalom a mi oldalunkon van, — az ellenforradalommal szemben határozottan és magabiztosan kell fellépni és cselekedni!

Elkészült a szeged-gedói házhelyrendezési terv

Mi a helyzet a kislakásépítési akcióval?

Korábban szóba került, hogy Szeged ügynevezett gedói részén a kislakásépítési akció keretében házhelyhez juttatnak dolgozó embereket, akik azután szép családi házat építhetnek. A kislakásépítési akció nem szűnt meg és folyamatosan történik az ezzel kapcsolatos intézkedés.

A szeged-gedói házhelyrendezési terv elkészült. Az eredeti tervek szerint úgy volt, hogy az igénylők között a telkek osztását ez év decemberében kezdik meg. A közbejött események miatt erre nem kerülhetett sor. A következő év első felében azonban megtörténik a házhely céljaira alkalmas gedói telkek kisajátítása, majd igazságosan az igénylők közötti elosztása.

A gedói részen közel száz telket juttatnak a dolgozó embereknek, hogy a kislakásépítési akció keretében takaros családi házat építhessenek.

A tervek szerint a gedói részen villaszerű házak épülnek majd. Ez az új település a körtöltésen belül lesz és így mód nyílik arra, hogy minden különösebb nehézség nélkül bevezessék a lakásokba a villanyt, s a vizet. A csatornázás is lehetséges.

A Szegedi Városi Tanács város- és községgazdálkodási osztálya a gedói lakásépítkezésekkel kapcsolatban tárgyalásokat folytatott a Tervezőirodával. Szóba került, hogy

a gedói házakat a szegedi tájleltű építkezéseknek megfelelően építik fel,

olyan módon, hogy megkönnyítsék a munkálatokat. Helyes javaslatként elhangzott az is, hogy a gedói villaszerű házak alapjait — éppen a gazdaságosság érdekében — kőből építsék. Az alapozáshoz szükséges kömennyiséget biztosítani tudnak.

Becsülettel helytállnak a Vízmű dolgozói

Szegeden havonta körülbelül 350 ezer köbméter víz fogy el

A Szegedi Vízmű dolgozói az október 23-a utáni súlyos napokban és hetekben is becsülettel helytálltak és biztosították a város vízellátását. Megbecsülés és köszönet érte!

Megdondolatlán és elvakult elemek többször próbálták a Vízmű munkástanácsát és dolgozóit rábírni arra, hogy sztrájkoljanak, s hagyják abba a vízszolgáltatást. A munkástanácsnak nagyon helyesen az volt a véleménye: „Vízműveknél örültség a sztrájk!”

Gondoskodtak is megfelelően arról, hogy a kórházaknak, a lakóházaknak, — az egész városnak meglegyen a szükséges vízmennyiség.

Szeged óriási mennyiségű vizet fo-

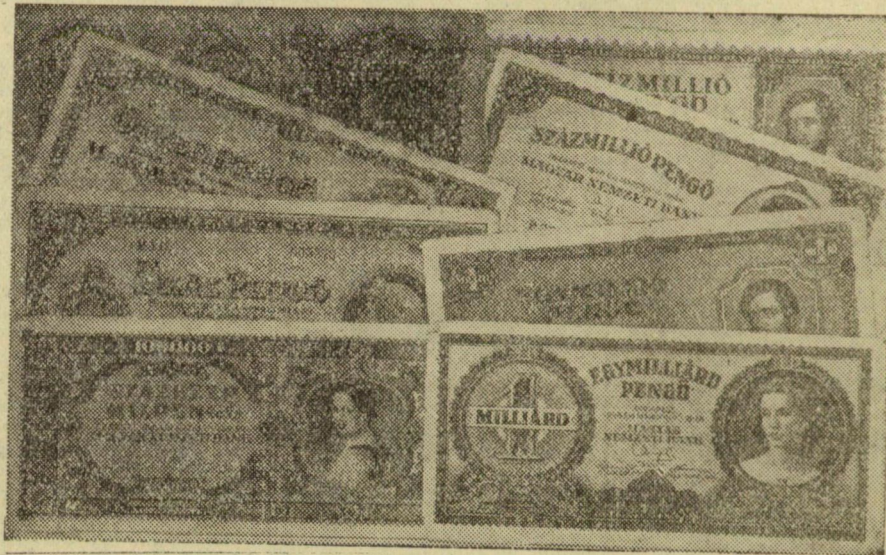
gyaszt, egy hónapban körülbelül 350 ezer köbmétert. Mégsem volt fennakadás!

A napokban megtörtént, hogy egyes kerületekben nem hosszú, de bizonyos időre nem volt víz. Ezzel kapcsolatban a munkástanács elnöke elmondotta:

egyes kerületekben bizonyos időközönként az áramkorlátozás miatt nincs vízszolgáltatás.

A víztornyot ugyanis a nagy vízmű egy-magában nem tudja feltölteni, s ebben segítenek a kis vízművek is. Az áramkorlátozás idején azonban a kis vízművek nem dolgoznak, és egyes helyeken — főképp az emeleteken — nincs víz. Ez azonban aggodalomra egyáltalában nem ad okot.

Emlékezz! Akarod?

Megsárgult újságlapokat nézgetek. Címe felett a szokásos dátum: 1946. július 2., kedd. Ára: 30 billió pengő. Július 5-én már 1000 billió az ára. Július 6-án újabb változat: 20 000 adópengő. Július 7-i, vasárnapi számán már ez áll: 1 tojás. Július 31-én immár csillagászati szám egy újság ára: 5 000 000 adópengő.

Emlékszünk-e ezekre az időkre valamennyien? Vagy tíz év távlatában köddé foszlott az infláció szörnyűsége, — mindaz,

ami az adópengőkhöz és cserekereskedelmekhez tapadt?

Ma is sokan vannak, akik erre az útra szeretnék terelni a magyar népet. Azok, akik sztrájkra buzdítanak, de azért értékálló pénzben veszik fel fizetésüket. Mert tévedés az, hogy ezek az elemek csak az orrukig gondolkodnak. Sokkal tovább: a nép nyomorba döntéséig; addig, míg ismét visszacsúsznának a mill- és az adópengők világát, a tojásvalutát, a cserekereskedelmet, hogy azután

megsüthessék pecsenyéjüket.

Két út áll ma mindenki előtt: nem dolgozik és elősegíti az infláció rémének vízióját, vagy termelőmunkával gátat emel a sötétben meghúzódó elemeknek és munkájával járul hozzá egy, az országépítésben megújuló jövő megteremtéséhez.

Nem tarthatja magát magyarnak az, aki az infláció nyomorának — elősegítőjeként viselkedik...